

Реферат на тему: "Марк Твен — великий улюбленець дітей"

Марк Твен

Реферат на тему:

Марк Твен — великий улюбленець дітей (інсценування з творів та КВК за мотивами творчості)

Том Сойер і Гекльберрі Фінн, зійшовши зі сторінок творів видатного американського письменника Марка Твена, продовжують жити поруч із своїми однолітками. Книгами про цих літературних героїв зачитуються діти. Образи веселих розбишак захоплюють і дорослих, повертаючи їх у країну дитинства.

Видатний російський письменник Л.М.Толстой говорив про письменників-гумористів: "Є три сорти оповідачів смішного: нижчий сорт — це ті, котрі під час своєї розповіді сміються, а слухачі не сміються; середній сорт — це ті, котрі самі сміються, і слухачі теж сміються; вищий сорт — це ті, котрі самі не сміються, а сміються тільки слухачі". Марк Твен — майстер сміху, майстер найвищого сорту.

На одній карикатурі столітньої давності, де зображені відомі оповідачі смішного, Марк Твен представлений у костюмі блазня. Відвідувачі таких "лекцій", а заодно і читачі справді сприймали Твена просто як гумориста. Ось який випадок трапився з Марком Твеном одного разу.

Зустрічаючись з читачами, письменник розповідав багато смішних історій, веселив аудиторію. У невеличкому містечку він гуляв вуличками перед виступом. Його зупинив перехожий і розповів про свого дядька, який ніколи не сміється, навіть не усміхається. Марк Твен запропонував привести дядька на його лекцію.

Ввечері молодий чоловік і його дядько сиділи в першому ряді. Письменник намагався тримати їх в полі зору. Він розповів кілька смішних історій. Зал сміявся, а знайомий ні разу не усміхнувся. Тоді Марк Твен згадав найсмішніші історії. Зал захопився від сміху, а вираз обличчя літньої людини не змінився. Нарешті знесилений оповідач покинув сцену. А через деякий час розповів другові цю історію.

— О, сказав друг, — не хвилюйся. Я знаю цього старого. Уже багато років він абсолютно глухий. Якщо вже глухого привели на виступ, то родичі надіялись, що сміх Марка Твена і хвору людину зцілить.

Книга "Пригоди Тома Сойера" теж проникнута гумором. Оптимізм Тома Сойера, його веселість передається читачеві і створює загальний життєрадісний настрій. Сміх Марка Твена — це потік бурхливої та веселої енергії. Письменник повчає читачів, сміючись над вадами людей і недоречностями їхнього життя. Його гумор спрямований на подолання всього, що заважає людині.

Марк Твен колись писав: "Можна смішити читача, але це пусте заняття, якщо у глибині книги не лежить любов до людей. Багато хто не розуміє, що від гумориста

вимагається такої ж здібності бачити, аналізувати, розуміти, як і автора серйозних книг... Тільки той гумор буде жити, що виростає із правди життя".

ІНТЕРВ'Ю З МАРКОМ ТВЕНОМ

30 листопада 1835 року холодної сніжної ночі в дерев'яному будиночку у сільці Флорида (штат Міссурі Джейн Лептон, дружина Джона Маршалла Клеменса, подарувала життя Семюелю Ленгхарну Клеменсу, що навіки прославить і свою сім'ю, й Америку як великий сатирик і гуморист своєї епохи.

Шановний Марк Твен завітав до редакції нашого журналу і готовий дати інтерв'ю.

— Марк Твен — ваш літературний псевдонім. Що він означає?

— Марк Твен — тобто "мірка-два!" Цей вислів у річковиків Міссісіпі означає глибину, достатню для безпечного плавання суден.

— Чи правда, що в селі вважали вашу матір жінкою, яка досягла всього, чого забажає?

— Так, я вдячний своїй матері за те, що вона не тільки подарувала мені життя, а й наділила великою енергією та оптимізмом. Ці якості допомогли мені вистояти і не втратити себе у складному і суперечливому світі. Моя мати навчила мене бути людиною. У неї було маленьке тендітне тіло, але велике серце — таке велике, що і чуже горе, і чужі радощі знаходили в ньому відгук і притулок.

— Поділіться, будь ласка, своїми ранніми спогадами.

— Перші мої маленькі спогади беруть початок у містечку Ганнібал, куди переїхали батьки. Батько завжди шукав якесь ілюзорне золото, а мати ледве-ледве зводила кінці з кінцями.

— Яким було життя у Ганнібалі?

— Усі хлопчаки в Ганнібалі більше, ніж гроші, цінували мармурові кульки, ключі, навіть якщо вони нічого не відмикали, грудочки цукру, яблука, цирк і вихідні, коли не треба було ходити до школи. І всі діти почували себе справді щасливими, коли до містечка прибував пароплав, а вони уявляли себе моряками, піратами або розбійниками.

— Що було вашим найбільшим захопленням у містечку?

— Найбільшим моїм захопленням, як і всіх хлопців, була річка Міссісіпі. На ній було справжнє життя. Як хотілося тоді розпочати далеку подорож по Міссісіпі, щоб вона віднесла мене далеко-далеко, щоб відчувти себе по-справжньому вільним і побачити великий і таємничий світ.

— Чи пам'ятаєте ви свою найзаповітнішу мрію?

— О, звичайно. Я хотів стати моряком, надягти білу форму юнги чи засмальцьовану куртку механіка, підперезатися шкіряним ремінцем, і коли-небудь пройтися вулицями Ганнібала ходою лоцмана.

— Чи здійснилася ваша мрія?

— Так. Я став лоцманом.

— Хто вперше висловив припущення про автобіографічний характер "Пригод Тома Сойєра"?

— Це була моя 13-річна дочка Сюзі. Саме тоді вона почала писати мою біографію.

— Чому ви вагалися з вибором адресата повісті?

— Бо це книга і для дітей, і для дорослих Діти — це зосередження всього здорового. Чистого і світлого. А дорослим не завадить іноді про це нагадати.

— У передмові до повісті "Пригоди Тома Соєра" ви писали, що Том Соєр був комбінацією характерів 3-х хлопчаків. Хто ж ці троє?

— Це я, мій шкільний товариш Віллі Боуен і Томас Соєр Співі з міста Шоунітауна, з яким я познайомився пізніше. Томас Соєр Співі розповідав мені про свої пригоди, навіть намагався писати про них, але з того нічого не вийшло, і йому довелося стати фермером.

— У вас багато гумористичних творів. Чому?

— Так. Тому що вірю у гуманну місію сміху. У такий спосіб я критикував негативні сторони дійсності у моїй країні, бо хотів бачити її кращою.

— Як ви сприйняли відзнаку вашої праці у 1901 році?

— У 1901 році я одержав почесний ступінь доктора красного письменства від Ельського університету. У наступному році — почесний ступінь доктора права від Міссурійського університету. Я дуже пишався цими званнями. Для людини, яка у 12 років покинула школу, визнання мого таланту ученими мужами знаменитих університетів було дуже приємно.

— Дякуємо за цікаву розмову.

ЛІТЕРАТУРНІ ГЕРОЇ — "ВІЗИТНА КАРТКА" ПИСЬМЕННИКА

Інсценування. Том і Гек із лопатами і мішками збираються шукати скарб.

Гек. А де будемо копати?

Том. О, та де завгодно!

Гек. Хіба скарби закопують абиде?

Том. Ну певно, що ні, Геку. Їх треба шукати в особливих місцях: часом десь на острові, часом у трухлявій скрині під сухим деревом, але здебільшого — під підлогою старих будинків, у яких тиняються привиди.

Гек. Хто їх там закопує?

Том. Розбійники, хто ж іще? А ти думав — директори шкіл?

Гек. Звідси мені знати?... Якби я мав скарб, то не закопав би його, а тратив би гроші і жив собі на втіху. Томе, а як ти знатимеш, де копати?

Том. Треба поспробувати під усіма деревами, а потім — під старим будинком.

Гек. Є, Томе, так нам доведеться копати ціле літо.

Том. То й що? Ану ж як ти знайдеш мідний казан із сотнею доларів або трухляву скриню, повну діамантів?

Гек. О, навіщо ж мені діаманти? Цур, ти віддаси мені сотню доларів, а тих діамантів я не хочу.

Том. Гарзд, та я б на твоєму місці діамантами не розкидався, бо деякі коштують і по двадцять доларів. Та хіба ти ніколи не бачив діамантів. Геку?

Гет. Та начебто не пригадую.

Том. Ой, у королів же їх цілі купи!

Гек. Та я ж і короля жодного не бачив.

Том. Та у Європі є їх тьма-тьменна! Якби ти поїхав туди, то побачив — так скрізь і шастають.

Гек. А чого вони шастають?

Том. Просто я хотів сказати. Що їх так багато. Слухай, Геку, а якщо ми знайдемо скарб, що ти зробиш зі своєю половиною?

Гек. Ну, я щодня купуватиму собі солодкий пиріжок і склянку шипучки, а ще ходитиму в кожен цирк, який приїде. Будь певен, житиму ого як! А ти що робитимеш зі своїми грішми. Томе?

Том. Куплю новий барабан і меч, щоб був, як справжній, червону краватку, цуценя — бульдога, а тоді оженюся.

Гек. Оженишся?!... Та чи ти здурів? Ти б подивився на моїх батечка і матінку, як вони билися!

Том. Це мене не лякає. Я оженюся на такій, що не буде битися.

Гек. Та як же її звати. Томе?

Том. Я тобі скажу іншим разом, не тепер.

Гек. Не хочеш, як хочеш. Тільки якщо ти оженишся, я ж зовсім сам-один.

Том. Не зостанешся. Ти прийдеш і житимеш у мене. Ну а тепер уставай і ходімо копати.

Ведучий. Перше кохання. У кого з нас його не було! Ми закохуємось у сусідів по парті, у вчителів, у героїв романів. Але що ж таке справжнє кохання? Чи можна покохати в дитинстві по-справжньому?... Марк Твен у своїй книзі відповідає: можна. Так кохає Беккі юний Том Сойєр.

Інсценування "Том і Беркі"

Том. Ти любиш пацюків?

Беккі. Ой ні, терпіти не можу!

Том. Ну звісно, живих я теж не люблю. А я кажу про дохлих — їх крутять над головою на мотузці.

Беккі. Ні, пацюків я не люблю, а ось що люблю — то це жувати гумку.

Том. О, так хто ж цього не любить. Я б зараз пожував.

Беккі. Справді? В мене є трохи. Я дам тобі пожувати.

(Жують гумку)

Том. Слухай, Беккі, а ти була заручена?

Беккі. Як це?

Том. Ну, заручена, щоб потім вийти заміж.

Беккі. Ні.

Том. А хотіла б?

Беккі. Та мабуть... Не знаю... А що треба робити?

Том. Робити? Та нічого. Просто ти кажеш хлопцеві, що ніколи ні за кого іншого не вийдеш, — ніколи, ніколи, ніколи, — а тоді ви цілуєтесь — та й по всьому. Це кожен

може.

Беккі. Цілуватись? А навіщо цілуватись?

Том. Ну, це розумієш... так завжди роблять.

Беккі. Усі?

Том. Ну, так... певно, що всі, коли вони закохані. Ти не забула, що я писав на дошці?

Беккі. Ні.

Том. Що?

Беккі. Не скажу.

Том. Хочеш, я тобі скажу?

Беккі. Так, але іншим разом.

Том. Ні, зараз... Я скажу пошепки, ледь чутно... Я люблю тебе... А тепер ти скажи.

Беккі. Одвернися так, щоб не бачити мене. І тоді я скажу. Але ти про це нікому, чуєш. Томе? Нікому ні слова

Том. Так, певне ж, що нікому. Ну Беккі...

Беккі. Я.. люблю... тебе...

Том. Ну, от і все. Беккі. А тепер залишилось тільки поцілуватися... Даремно ти боїшся... (бере Беккі за руки). От коли ми з Емі Лоренс...

Беккі (обурено). Ах, Томе, то ти не з першою зі мною заручишся. (Беккі плаче і втікає).

Том. Беккі! Беккі.

МАРК ТВЕН ЖАРТУЄ

Гумор — це серйозність, яка ховається за жартом. (Дж. Вейс)

Молода симпатична дама цікавиться у Марка Твена, — чи правда, що людина походить від мавпи.

— Так.

— Всі, всі і навіть я?

— Так, але від дуже гарненької.

Одного разу банкір запитав М.Твена:

— Чим пояснити, що у вас багато мозку і так мало грошей?

— Бачите, — відповів знаменитий письменник, — природа любить рівновагу. — В середньому у нас з вами порівну.

Працюючи редактором газети, М.Твен отримував багато непридатних для друку рукописів. Одного разу його не на жарт розсердив один опус М.Твен написав автору наступного листа: "Дорогий друже! На жаль, відсутність місця заставляє нас відмовитися від вашого твору, та не втрачайте надії. Незабаром ми придбаємо кілька корзин для паперу. Ми з задоволенням помістимо туди і вашу працю".

Марк Твен повернувся із подорожі в Європу. Хтось попросив письменника поділитися своїми враженнями про Францію. Він сказав:

— Там немає зими, немає літа і немає духовності. А так — прекрасна країна.

Приїхавши один раз із Лондонських готелів, Марк Твен побачив у книзі записів приїжджих замітку: "Лорд Л. з камердинером". Письменник в свою чергу написав:

"Марк Твен з валізою".

Мак Твен написав одному юнакові. Який жалівся, що батьки його не розуміють: "Потерпіть! Коли мені було чотирнадцять років, мій батько був такий тупий, що я ледве з цим мирився. Та коли мені виповнився 21 рік, я вражений тим, наскільки цей старий чоловік порозумнішав.

— Як пишуться популярні книги?

— О, це дуже просто! — відповів письменник. — Для цього досить мати папір і перо, а потім без всяких зусиль, можете молоти все, що спаде на думку. А проблема якраз в тому, що на думку спаде.

Коли Марк Твен працював редактором газети, до нього прийшов якийсь автор. Під оком у нього був великий синець. Марк Твен уважно прочитав рукопис. Піднявши голову, співчутливо запитав:

— О, сер, я вас прекрасно розумію. В якій же редакції ви запропонували свій твір, перш ніж прийти до мене?

Працюючи редактором журналу, багато часу письменник витрачав на читання рукописів. Якось, подивившись на переповнену паперами корзину, він, зітхнувши, сказав: — Жаль, що я не був редактором журналу в ті часи, коли люди писали на кам'яних плитах. Яку віллу збудував би я з присланих рукописів.

ГОСТРЕ СЛОВО ПИСЬМЕННИКА

Афоризми

* Якщо би людина створила людину, вона б повстидалася плодів своєї праці.

* Часто буває, що людина, яка ні разу в житті не збрехала, береться судити про те, що правда, а що брехня.

* Дружба — це таке святе, міцне і постійне почуття, яке можна зберегти на все життя, якщо не пробувати просити гроші в борг.

* Буває, що у людини немає поганих звичок, зате є щось гірше.

* Правильно вести себе легше, ніж придумати правила поведінки.

* Він був скромний, як газета, коли возвеличує свої заслуги.

* Жалійте живих, заздріть мертвим.

* Якщо нас не поважають, ми дуже ображені, але в глибині душі ніхто посправжньому себе не поважає.

* Коли приходить горе, воно само про себе турбується, але щоб відчутти всю глибину радості, необхідно з кимсь поділитися нею.

* Людина подібна до місяця — у неї є також темна сторона, яку вона нікому ніколи не показує.

* Клімат залежить від людей, які живуть навколо нас.

* Якщо ти підбереш голодну собаку і зробиш її життя ситим, вона ніколи тебе не вкусить. В цьому принципіальна різниця між собакою і людиною.

Засідання Клубу веселих та кмітливих

У КРАЇНІ ДИТИНСТВА

(Зал і сцену прикрасити різнокольоровими прапорцями та повітряними кульками. У

глибині сцени на стіні плакат з написом "Ласкаво просимо у країну дитинства". Під стіною стіл з творами М. Твена і портрет письменника).

Звучать позивні КВК. Виходять команди і співають.

Чи чули, чули, чули.

Чи чули, чули, ви:

Герої Марка Твена

Змагатися прийшли.

Привів їх сам Том Сойєр

І Беккі разом з ним.

Ми радість даруватимем

Болільникам усім.

Зі сторінок книжкових

З'явилися сюди,

Щоб ювілей письменника

Відзначити змогли.

Чи чули, чули, чули.

Чи чули, чули, ви:

Любимого письменника

Вітати всі прийшли.

Ведучий. Добрий день, дорогі вчителі, учні, гості. Рада вітати вас у нашому Клубі веселих і кмітливих. Сьогодні незвичайна зустріч. Ви станете свідками боротьби команди літературних героїв.

Перед вами "Красуні Сент-Пітрсбурга" та "Друзі Тома Сойєра". Ці літературні герої стали "візитною картою" американського письменника Марка Твена, 170-річчя від дня народження якого світова спільнота відзначатиме 30 листопада 2005 року.

Яка ж боротьба без суддів? Представляємо членів журі.

(Команди звертаються до журі)

Журі наше миле, ми вас поважаєм, ("Несе Галя воду")

Справедливих рішень всі від вас чекаєм.

Та дуже суворо вже нас не судіть

І смійтеся з того, що викличе сміх.

(Співаючи, звертаються до болільників)

(Їхав козак за Дунай")

Болільники раді дуже

Щиро вдячні, вірні друзі.

З нами ви в вогонь і в воду,

Щоб отримать перемогу.

Смійтеся на здоров'я!

Веселіться від душі!

Беккі Тетчер і Том Сойєр 2 рази

Поважають вас усіх.

Ведучий. Команди, як бачите, до зустрічі готові. Але перед тим, як почнуться традиційні завдання, учасники змагання мають урочисто прийняти присягу на вірність КВК. Для цього прошу повторювати за мною:

"Ми найвеселіші з веселих, найкмітливіші з кмітливих, урочисто присягаємо: бути вірними КВК, чесно і справедливо змагатися зі своїм суперником, бути гідними послідовниками сміливих і благородних героїв".

Невеличке представлення команд відбулося, а зараз привітання від кожної з них.

"Красуні Сент-Пітерсберга"

(Дівчатка виходять всі з книжками і з квітами)

— Ніколи не думала, уявити собі не могла, що зможу побувати у майбутньому.

— Це ж завдяки нашому "батькові" — письменникові Марку Твену ми тут.

— 170 років від дня народження! А його люблять шанують, поважають, у школі твори його вивчають.

— Беккі, що тебе найбільше вразило, коли ти побачила людей ХХІ століття?

— Незвичайний одяг: ніби не вистачає тканини на пошиття спідниці чи блузочки.

— А я бачила, як школяр вирвав із книжки сторінку, і його за це не покарали. Я ж пригадую випадок із підручником нашого вчителя. Бідний Том... Стільки різок отримав.

— Дівчата, хіба ми прийшли сюди переповідати історії? Вигравати у Тома і його друзів треба.

— Про суперників дуже дбаємо.

Масажну щітку в дарунок для них маємо.

Вона вас може причесати,

Кровообіг кращий дає,

Фактор стресу може зняти,

Всі питання розв'язати

(Щітка — це вбиті в дошку величезні цвяхи)

— Квіти в честь ювілею даруємо улюбленому "батькові" — письменнику Марку Твену.

— (співають разом) Ми дівчата гарні, дружно всі живемо.

Шлях до перемоги мужньо ми пройдемо.

Вірте у нас друзі 2 рази

Ми вас не підведемо.

Ведучий. На привітання красунь із Сент-Пітерсберга звучить відповідь Тома Сойєра та його друзів.

(Виходять, маршируючи)

— Раз-два! Раз-два! На місці стій! Раз-два!

— Джо Гарпер?!

— Я!

— Бен Роджерс?!

— Я!

— Біллі Фішер?!

— Я!

— А де інші розбійники?

— Роздають бідним людям скарби, що недавно за нашли в печері. Зараз підійдуть.

— Томе, пам'ятаєш як ми мріяли стати розбійниками, а ти відмовлявся брати мене в свою ватагу.

— Геку, побачивши тебе в лахмітті, люди би сказали: "Ну і ватага у Тома Соейра! Сама жеброта!" А тепер подивись. Любо глянути на всіх.

— І клятви всі дотримуються допомагати один одному, не видавати таємниць.

— Наші суперники ніколи не змогли б стати розбійниками, вони ж темряви бояться!

(в руках квіти в одного з хлопців, що підійшли)

— Чи не для дівчат ці квіти, щоб настрій їм підняти?

— Квіти для нашого "батька" — письменника Марка Твена.

— І для суперників є подарунок.

Вітаємо суперників своїх.

Які настроєні лише на перемогу.

Ми знаємо: ви дуже готувалися до гри.

Та ми вам легко не уступило дорогу.

Даруєм вам оцей рашпіль,

Але ні нігті ним пилити,

А свій розум перед грою нагострити.

(Співають під мелодію "Засвистали козаченьки" і виходять)

— Ми сміливі і кмітливі, благородні й щирі.

Любим понад все пригоди.

Й жити хочем в мирі.

Ведучий. Просимо журі оцінити привітання команд.

Наступний конкурс знавців — ерудитів допоможе краще пізнати наших учасників гри.

а) (Ведучий показує ілюстрації до творів Марка Твена, а учасники називають твір і коротко переказують зображений епізод).

б) (Капітани отримують конверти із карточками. За 2 хвилини дібрати пару).
тощо.

Ведучий. — Журі підраховує отримані бали. Всі з нетерпінням чекають результату. Я пропоную командам уважніше придивитися одне до одного і зробити дружній шарж на команду суперника.

(Протягом 3-х хвилин звучить музика. Команди малюють. Оцінюють конкурс сатиричного малюнка глядачі своїми оплесками).

Ведучий. — Звучать позивні конкурсу капітанів. — Капітани! На сцену!

Запитання.

1. Що означає псевдонім "Марк Твен"?

2. У якому містечку минуло дитинство Марка Твена?

3. В який день тижня Том білив дощатий паркан?
4. Яку винагороду отримав Том від тітки за побілений паркан?
5. Перше кохання Тома.
6. Ім'я шкільного товариша Тома.
7. Як звали рудого kota тітки Поллі?
8. Назвіть ім'я хлопчика, що мав прізвисько "Кривава рука".
9. Кого зустрів Том у печері?
10. Кому присвячена повість?

(Поки капітани відповідають, члени команди відтворюють малюнок, що намалював Том, вперше сидячи з Беккі за однією партою (VI розділ).

Ведучий. — З завданням впоралися, а спробуйте-но виконати таке. Я покажу вам один предмет. За 3 хвилини потрібно придумати найправдивіше, найсмішнішу, найнеймовірнішу історію, пов'язану з вашою командою і цим предметом. Ось вам повітряна кулька. Працюйте.

Щоб болільники в цей не скучали, проведемо конкурс і визначимо переможця.
Запитання для болільників.

1. Назвіть справжнє прізвище Марка Твена.
2. Назвіть місто, в якому відбуваються події повісті?
3. Ім'я молодшого брата Тома.
4. Як називався костюм, що його Том уже два роки надягав тільки в неділю?
5. Назва гори, яку було видно з вікон школи, де вчився Том.
6. В якого літературного героя грав Том зі своїм другом Джо в лісі?
7. Що подарували Томові у недільній школі директор та суддя?
8. Назва хвороби, яку вигадав собі Том, щоб не йти до школи?
9. Як називалися мінеральні утворення, що звисали зі стелі печери?
10. Від кого тікали Том і Беккі у печері?
11. Предмет, що допоміг Томові не заблукати в печері.

Ведучий. — Музичний конкурс завершує засідання Клубу веселих і кмітливих.
Впевнено, думаю, почуватимуться всі учасники гри, бо виступ свій підготували вдома.

(Виходить Том зі щіткою, імітує побілку паркана і співає)

А я свій паркан маюю (3)

Тітку Поллі я здивую.

Де ж ти, Беккі, моя мила (3)

Чом не йдеш скоріш до діла.

(Виходить Бен Роджерс і співає)

Томе, Томе, мій хороший (3)

Дай, помалюю, я тебе прошу.

(Том замахується щіткою)

Ні. Не дам і не просися (3)

Іди геть і заберися.

(Бен відсахнувся, але витяг яблуко і дав Томові. Том гризе яблуко. Приходять

хлопці, співають разом)

Томе, Томе, мій хороший (3)

Дай, помалюємо, ми тебе просим.

Том: — Ні, не дам і не просіться (3)

Геть щезайте, заберіться.

(Хлопці віддають йому свої "дорогоцінності" і малюють під музику паркан. Том розглядає своє "багатство". Нарешті хлопці обертають щітки догори держакон, кладуть на плече (вудки). Обходять сцену і сідають на самому краю рядочком, "ловлять рибу" і співають).

Ой ловися, рибко,

Велика й маленька.

Де ж ти моя Беккі,

Беккі чепурненька?

(В цей час дівчатка, крадучись, прив'язують до "вудок" консервні банки, стару пантофлю і інші речі із хлопчачих "дорогоцінностей". Мелодія обривається, хлопці встають, ідуть зі своїм уловом навколо сцени, сумно наспівуючи:)

Ой ловися, рибко,

Велика й маленька.

Де ж ти моя Беккі,

Беккі чепурненька?

Ведучий. — Журі оцінить "улов" друзів Тома Сойєра. А що ж запропонують красуні із Сент-Пітрсберга?

(Під мелодію "Пальки" вибігають дівчатка. Виконують "Танець з ляльками". Поставили своїх "дітей" під стінку сцени, танцюють без ляльок. Втомилися, сіли відпочити. Ляльки "плачуть". Першою зривається Беккі. Танцювальним кроком біжить до "дітей": одну гладить, другу цілує, третю заколисує, а ту, що впала, піднімає високо вгору, притулює до себе. Підбігають всі дівчата, беруть ляльок за руки і танцюють у колі. Приставними кроками виходять).

Хлопці вишикувались на сцені з одного боку, дівчата — з другого.

Ведучий. — Настав урочистий момент. Команди на фініші. А хто першим перетне фінішну пряму — дізнаємось від авторитетного журі.

(Слово журі)

Ведучий. — Залишається тільки подякувати учасникам гри, членам журі, болільникам за активну участь у засіданні Клубу веселих і кмітливих. Дивлячись на ваші усміхнені щасливі обличчя, переконуюсь, що Марк Твен написав твори, в яких розкривається таємниця людського щастя. Письменник завжди хотів бути дорослою і серйозною людиною, але вийшло так, що він зберіг на все життя щире дитяче серце, природне почуття гумору. І це зробило його класиком світової літератури.